

51 Sám v Jezerní kotlině

Toho dne šel Pavel po mnoha dlouhých měsících do Jezerní kotliny zase sám. Musel tam jít! Cítil to.

Po všech těch nepříjemnostech, které vyvrcholily dnešní rozmlouvou s Ludvou, věděl, že klid může nalézt jedině v Jezerní kotlině.

Snažil se jít vesele, jako by se nic nestalo. Namlouval si, že to všechno s Ludvou byl jen sen, který se mu zdál. Ve skutečnosti že s ním tudy nikdy nešel a bylo to teprve včera, co je Lejčko ve škole vybízel, aby se spolu porvali.

Ale přesvědčit sám sebe se mu moc nedařilo. Jeho bolavé srdce se nedalo ošálit.

Pak to zkoušel Pavel ještě jinak. Řekl si: „Neznal jsem Ludvu dřív, nebudu ho znát zase.“

To ale bylo ještě horší.

Ve všech těch úvahách a horečném přemítání kráčet po známých stezkách vzhůru do Jezerní kotliny rychleji než jindy. Už aby tam byl! Doufal, že mu tam snad bude lépe, spoléhal na to krásné místo, že ho vysvobodí ze smutku.

Míjel Žlutou rokli, Sedm kopretin, balvany, kde tehdy odpočívali, když mu Ludva svěřoval hrůzné příhody ze své půdní skrýše, Montevikovy peřeje, tady je ten vodopádek, kde jednou zažili hroznou legraci, a tam ještě dál je místo, kde ho Ludva tak postříkal, že pak musel prosit o odpuštění.

Jezerní kotlinu našel Pavel utopenou ve sluneční záři, tichou a klídnou, tak, jak ji potřeboval vidět.

Hladina jezírka se ani nepohnula. Borovice stály tiše a nezpívaly.

Pavel došel zamyšleně ke srubu. Na okenici našel sáček s hřebíky, které tam zapomněli, když tu byli naposled. Byly zrezivělé.

